

Izdaja
uprava „Slov. narod.
gledališča“.

Ureja
Antun Ivanović-
Mecger

ZRNJE

Štev. 24.

Mariborski kulturni vestnik.

21. V. 1921.

* Sphinx.

Angleški zložil *Oskar Wilde*, preložil *Al. Benkovič*.

(Dalje.)

In plavala si, stvor ti zvit,
ko te pohote gnal je žar,
tja v kraljev rako, lupanar
za te, v poslopje piramid?

Morda pa ni s teboj delil
ležišča kralj, kot mumija
prišedši iz zemlje, morda
Trageof je rogati bil?

Je Pašt bil, ki mu je oko
zeleno kot beril? Morda
pa mušji kralj, težava zla,
ki z vinom mu pero telo?

Je li bog tyrski ljubil te,
zaljubljen, kot golobje so,
ki Astarstho vozijo,
ki boginja ljubezni je?

Bog, ki Assyrec ga časti,
in dviga v zrak se lahkih kril,
kot njih ustroj steklen bi bil,
in srebrordeče se iskri,

ko v palm se vitke vzpne vrhe —
bog, ki prečudno ga krasi
kragulja glava — njemu ti
pohotno dala si srce?

Je Apis, smrtno zate vnet
in liki Nenuphar sladak,
bežeč od slavlja padel vznak,
od žoltih tvojih šap zadet?

Vid tajnih ti žari porog?
Ti ne poznaš ljubezni sil?
Vem, Nila breg je priča bil,
ko ljubil te je silni bog.

Naznanja krik ga nilskih konj —
počasi plava sem na plan —
izdaja pa ga timijan
in sirske smole, narde vonj.

Kot čoln, ki jadra je razpel
srebrna, Amon bliža se,
pred njega nogo niža se
razpljuskan Nil, od pene bel.

Puščave pesek tre, in zdaj
je v dolu, kjer počuješ ti,
in njega roka zapolzi
čez tvojih črnih prsi slaj.

In z ognjem ust si ti se vanj
vsesala — tik za njim oltar
je kril ležeči vajin par —
ti znalka njega srčnih tajn.

Orakle, kot ni slišal svet
groznejših, mu odkrila si,
in čudeže storila si,
plodove divne tvojih ved.

Ko tok krvi zverem je vrel,
strahotno čudo se zgodi —
pri njem si bila sama ti
kot besen bog te je objel.

Ležišče poleg nilskih pen
oblival siv megla je vel.
Ljubezni ogenj in pepel
smehljaj je spremljal tvoj leden.

Kot lok mostu se rahlo pro
obrvi mu maziljene;
bledeti lune svit, prične,
in solnce zagori z močjo,

ko udov marmor lesketa.
Devet mu pednjev dolg je las,
ki bolj rumen je ko topas,
ki ga na trgu Kurd proda.

Čez lice mu je blesk razlit,
ko pena bela mladih vin,
kakor azur morja globin
je teh oči safirni svit.

(Dalje sledi.)

Hinko Nučič:

Irma Polakova.

(Ob priliki njenega prvega gostovanja v Mariboru.)

Dična naša umetnica Polakova je slavila 2. aprila t. l. na zagrebškem odru petindvajsetletnico svojega umetniškega delovanja. Mlada Irma se je iz svojih vsestranskih začetnih poizkusov v drami in kasneje v opereti (Ljubljana — Dunaj) razvila v mogočno interpretko subretnih vlog v opereti in izvrstno pevko v operi. Nad 20 let deluje že nepretrgoma na zagrebški pozornici. Kreirala je nešteto svojih sijajnih partij v operah: „Prodana nevesta“, „Madame Butterfly“, „Hči morja“, „Michaela“ (Carmen), „Jelena“ (Zrinjski), „Galatea“ i. dr. Nepozabne kreacije je ustvarila tudi v raznih operetah: „Poljska kri“, „Vesela vdova“, „Eva“, „Lepa Helena“, „Orfej v podzemlju“, „Punčka“, „Netopir“, „Mam' zelle Nitouche“, „Geisha“, „Baron Trenk“, „Amaconke“ i. t. d., ki so jo napravile tako popularno med brati Hrvati, da jo nazivlje vsak Zagrebčan, revež ali bogatin: „Naša zlatna Polakica“. — Pa tudi Slovencem je ostala Irma v prijetnem spominu, povodom svojih vsakoletnih gostovanj v Ljubljani, pri katerih se je vedno občinstvo kar trgalo za vstopnice. Pred dobrim tednom je zopet gostovala v Ljubljani kot „Mam' zelle Nitouche“ in „Prodana nevesta“ ter žela prave triumfe za svojo živo igro in prekrasno prednašanje. Njen glas je svež in mil kot nekdanj, le še prožnejši in slajši. — Uprava „Narodnega gledališča“ je smatrala za svojo prijetno dolžnost, da našo ugledno domačo umetnico pozove na gostovanje v Maribor in Polakova se je temu vabilu z največjo radostjo odzvala.

Ob priliki njenega gostovanja jo toplo pozdravljamo in ji kličemo iskreno: „Dobrodošla prvič v Mariboru“.

Antun Ivanović-Mecger.

Sophus Michaelis.

(K uprizoritvi njegove „Revolucijske svatbe“.)

Ko je v začetku devetdesetih let val simbolizma zašel tudi na Dansko, pričelo se je dansko pesništvo obnavljati v svoji formi in v moči „štimumge“. Zraven Johannes Jørgensa in Sophusa Claussena bil je eden glavnih stebrov novega literarnega gibanja, ki je oživljalo vso dansko poezijo, Sophus Michaelis.

Rodil se je leta 1865. v Odense kot sin doseljenega Nemca in zaslovel kot pesnik, romanopisec in dramatik.

V svojih pesmih ima jasnost laške renesance, kateri odkrito poje slavo v zbirki pesem „Praznik življenja“. Kot romanopisec in dramatik je pisal v zgodovinskem stilu in v romantičnih snoveh podajal svoje ideje.

Njegovo najglavnejše delo je roman „Aebelö“. V pesniškem stilu, polnem vznešenih popisov narave, razkrivanjem globin človeške duše črta nam pesnik v srednjeveškem viteškem miljenju razvoj ljubezni med mladim plemičem Sylvestrom Falkom in plemenito devico Gro, hčerko silovitega, močnega viteza Stena Basseja. V romantični zgodbi, ki jo od začetka do konca napeto pripoveduje, kaže nam pisatelj glavno svojo misel: „Čudapolna usoda, postati mati! Kaj je cesarska moč, kaj so vse zlate krone, kaj so vojske in vsi viteški junaki, kaj kraljestva in dežele proti tej vladarski moči: nositi v sebi svet; biti noseča s tem, kar ima priti; imeti v svojem telesu sad, ki bo živel dalje, kakor vse zdaj živeče; vsaditi še nerojenemu vse večne zmožnosti, od katerih še nobena ni zaigrana! Ali ni to najvišja vladarska moč — šele rojen biti in srečen, ker še ni nič zaigrano, imeti še nado, vse si prisvojiti, vse si pridobiti, vse postati.“

Za ženo, ki ima postati mati je na svetu razven tega edinega dejstva vse malenkostno. Zvezde nimajo nikake skrivnosti, ki bi jo bilo vredno preiskati. Poleg te tajnosti, katera še ni zagledala luči dneva. Nobena cerkev nima takšne pobožnosti, nobeno sveto pismo takšne obljube, kakor jo ima nerojen otrok. Astronomi so od starodavnih časov iskali nova in nova središča okretanju zemlje — neumneži! — ni zemlja, ni solnce, ni Herkules ono, okrog česar se vse vrti; majhna rastoča klica v materinem telesu je to, okrog česar kroži vesoljni svet — edini pravi simbol brezsmrtnosti.“

V dramskem pesništvu zaslovel je s svojim igrokazom v treh dejanjih „Revolucijska svatba“, ki jo je za slovenske odre priredil Fran Kobal. Michaelis nas vodi v duhu v april 1793. leta, ko so se bili boji blizu Kondéja (Condé) na Francoskem med Konventovo revolucijsko vojsko in Avstrijsko protirevolucijsko

vojsko. Ko so se francoski emigrantji - aristokrati vračali s „tujim“ orožjem v Francijo in jo čistili s pomočjo Avstrijcev „jakobinske sodrge in kraljevih morilcev“, je izdal konvent razglas: „Vsi emigranti so izdajalci domovine. Vsak emigrant nad štirinajstim letom se kaznuje s smrtjo“. V tem času začena igrokaz, v katerem nas Michaelis mojstersko drži v napetosti, da nam simbolično pove zgodovino francoske revolucije:

Francija (Alaine De L'Estoile) imela je v aristokraciji (Marquis Ernest Des Tressailles) dosedanjega posestnika, gospodarja zemlje (zaročenec) v času tako zvanega „ancienne regime“ (čitaj: ansjān režim – stara vlast). Aristokraciji bila sta „prestol“ in „altar“ vse. Njih življenje ni nič drugega nego ena teh „velikih“ besed. Aristokracija je mehkužna; bolno oko, gnil zob v zdravem telesu. Domišljavi so, prezirajo in držijo vse svoje sodržavljane v okovih. Ker so strahopetci, pobegnejo — emigrirajo, ko je „Maščevalnost z verig spustila vse svoje furije. Biči sikajo skozi zrak“. Od aristokracije „onečaščena svetišča se čistijo“. „Pravica uporablja svoj meč!“ V dolgih letih borbe se ni Francija umaknila s svojega mesta. Emigrirani aristokrati pod zaščito avstrijskih mečev prihajajo, da si jo pribore za vedno (poroka). Toda, kaj ji pomagajo zaščitniki - emigranti zdaj, ko je že minula nevarnost. In zato je resnica pripravljena izdati takšno, od tujcev protežirano poroko. Celó solnce je kakor za stražo, drevje gleda mrko, ta škripljeje pod slehernim korakom aristokracije, kakor da hočejo zakričati. Vsa domovina bega pred njima, kakor bežeč solnčni žarek in vpraša kontrarevolucionarce: „Ali si misliš, kaj se pravi, iti na boj proti lastnim rojakom?“ Toda emigrantu - aristokratu niso rojaki „izmeček iz Pariza, težaki in prodajalke rib, konjarji in kmeti“. Oni v duhu gledajo odsekano glavo kralja Ludovika Capeta, a ne vidijo Francije. Ker imajo slabo vest, ne morejo niti jesti tam, kjer diši po „Jakobincih“. Radi tega tudi molči domovina, ko jo vprašajo, ali so ji emigranti gospodarji. V času, ko odidejo tujci, in pridejo sinovi iste domovine, aristokrati, imajo tako slabo vest, da plamte od smrtnega strahu. Slabi vojaki, ker drugi za njih vojujejo; slabi ljubimci, ki jih ledeni bližina Francije, o kateri pravijo, da jo ljubijo. Ubogi obupanci ubeže lastni domovini, samemu sebi.

Revolucija (Marc Arron) poplemenitila je vse človeštvo, bratovsko je vse izenačila in mu dala svobodo. Kri revolucije daje življenje, kakor led mrzli Franciji. Domovina jemlje svoj pogum iz revolucije, katera jo napolnjuje ž njim. Revolucija je povzročila preobrat vsega njenega bitja, prav vsa se je izpremenila, zapodila svojo gnilo aristokracijo, na nji ni preostalo nič tega, kar je bila preje. Revolucija je zaloputnila vrata pred preteklostjo in strahopetnostjo, preskočila je preteklost in se s Francijo združila v strastnem vrtincu v „revolucijski svatbi“. Francija prerodi revolucijo, katero rada prizna za svojo in ko je za večno utihnila revolucija, Francija dobro ve, da jo je revolucija res ljubila.

Zgodovina muzikalnih instrumentov.

Z razvojem glasbene umetnosti je spojen razvoj muzikalnih instrumentov. Ti so hodili svojo lastno pot razvoja ter so tudi zelo različnega izvora. Često se isti ne da niti določiti.

Naše običajne instrumente delimo v instrumente na strune, v pihala in tolkala.

1. **Instrumenti na strune.** Toni se istim izvajajo z godenjem (drgnenjem z lokom — godala) z natrgavanjem (brenkanjem — brenkala) in z udarjanjem. Brenkala so najstariji instrumenti na strune. Stari Egipčani so že poznali harfo, stari Grki liro in kitaro; v srednjem veku je bila v uporabi lutnja, ki je zavzela kot domače glasbilo mesto današnjega klavirja. Danes je še precej razširjena kitara. Med narodnimi instrumenti najdemo mnogo brenkal. Ruska balalaika, italijanska mandolina, hrvatska tamburica i. dr. V alpskih deželah razširjene citre imajo svoje prednike v sličnih instrumentih starih Indov, kakor tudi v raznih srednjeveških harfah. Dolgo razvojno pot ima za seboj klavir¹. Klavirhord in klavicimbal so bili njegovi predniki. Današnji pianino ima zopet v klaviciteriju nekakega pradedca. Cimbali ciganov, čegar strune se obdelujejo z lesenim batičem je dal brezdvomno povod k upeljavi današnje kladvične mehanike, ki se uporablja izza 18. stoletja. Ker so se na podlagi te mehanike lahko proizvajali toni v različni moči torej p in f, česar poprej ni bilo mogoče (ker so se strune s pomočjo posebnega mehanizma natrgovale), se je instrument v tej obliki tudi imenoval pianoforte. Razne poprave v mehanizmu in v zunanji obliki so dovedle tekom 19. stoletja do današnjega modernega klavirja, ki je dosegel glede tonske moči in izrazitosti veliko stopnjo popolnosti.

Kedaj in kje so se najprej pojavljala godala, še ni razjasnjeno; domnevamo, da se najdejo že v srednjem veku v zapadnih krajinah. Na Angleškem so poznali v 7. stoletju po Kr. primitivne instrumente te vrste. Iz različnih oblik so se izcimili okoli 14. stoletja predniki naše vijoline². Na podlagi dolgotrajnih poskusov se je razvila današnja oblika v vseh običajnih velikostih (kot vijolina v ožjem pomenu, vijola, čelo in bas) v 16. stoletju v Italiji. Tudi lok je šele po mnogih reformah dobil svojo današnjo obliko. Več godal te vrste, ki so bila v prejšnjih stoletjih priljubljena, se danes več ne uporablja.

(Dalje sledi.)

¹ Klavir, od lat. *claves* = tipka. Pri nas deloma uvedena označba glasovir je prav neprimerna besedna tvorba. Ton je v nasprotju z glasom (*Stimme*) zvočni material, ki se muzikalno uporablja. Instrumenti torej proizvajajo tone in ne glasove. Kot „glasovir“ nazivljamo potemtakem lahko vsako stvar, ki proizvaja glasove. In teh je prav mnogo.

² Tudi pri označbi tega instrumenta se najbolje poslužimo tuje. Ruske gusli in srbska gusla imajo docela druge oblike in tonski značaj. Izraze „vijolina“ in „gusli“ torej nista sosmiselna.

Vprašanje malih odrov.

V letošnjem proračunu našega poverjenišтва za prosveto je tudi določena mala vsota za naša pokrajinska gledališča. V tem ni mišljeno samo Celje in Ptuj, ki naj uživata vsak teden gostovanje mariborskega gledališča, ampak tudi Jesenice in Trbovlje, kjer imamo male odre z domačimi diletantskimi igralci. To je v redu. Pravično je, da ne dobivajo podpor samo velika mestna gledališča, ampak tudi mali odri, ki delajo za ljudsko prosveto po deželi. V letošnjem proračunu sta vpoštevana samo dva večja diletantska odra v dveh naših najbolj industrijalnih krajih, kjer potrebuje delavstvo po svojem dnevnem ali tedenskem trudu primerne zabave. Namen našega prosvetnega poverjenišтва pa je podpirati male odre tudi drugod. To nam je razvidno iz „Učit. Tovariša“, kjer čitamo v poročilih o zborovanju učiteljskih društev, da je ta zborovanja posetil poverjenik dr. Skaberne in je priporočal učiteljstvu, naj se posveti prosvetnemu delu med ljudstvom in naj po možnosti povsod ustvari malo ljudsko gledališče. To misel našega poverjenišтва toplo pozdravljamo in želimo, da bi se uresničila.

Ob istem času je izšel članek v ljubljanski „Domovini“, ki istotako priporoča ustanavljanje malih odrov po deželi. Delo bo vzela v roko „Zveza kulturnih društev“, ki bo takoj začela izdajati posebno zbirko dobrih ljudskih iger, da preskrbi našim malim odrom primeren repertoar. Priznati moramo, da je ravno pomanjkanje primerne repertoarja onemogočalo razvoj ljudskih gledališč po kmetih. Ker ni bilo primernih iger, se ni igralo nič, ali pa kaka neumnost, kar je bilo ravno mogoče dobiti. Razna društva so se obračala na ljubljansko ali mariborsko gledališče, ki pa je le redko moglo željam ugoditi, ker samo ni imelo tiskane repertoarja, rokopise pa se nerado posojuje. Poleg tega ni bilo iger, ki bi se dale z uspehom igrati na malih odrih. Dolgo se je že mislilo na to, da bi se izdajala nova „Talija“. Ta načrt je imela že „Zveza dramatičnih društev“ pred vojno. „Zveza“ pa vsled vojne ni prišla do dela in sedaj misli „Zveza kulturnih društev“ vršiti njen program. Gotovo je, da potrebujemo najprej dobrih primernih ljudskih iger za male odre. „Kršč. soc. Zveza“ je izdala nekaj iger, toda med njimi je le slaba izbira. Stara „Talija“ je pošla in se le redkokje dobi. Gabršekova „Talija“, ki je izhajala v Gorici, je prinesla nekaj dobrih stvari, ki so tudi razprodane. Marsikaj, kar se je z uspehom igralo pred 30. leti ni več za naš novi čas. Potrebujemo torej novega repertoarja za naš ljudski oder. Brez njega se malo gledališče po deželi ne more razvijati — ako bomo dobili primernih iger se bo igralo marsikje. Zato pozdravljamo misel „Zveze kulturnih društev“, ki naj delo pospeši, da dobimo zbirko dobrih iger za mala gledališča.

Drugo vprašanje je vprašanje odrov. To morajo rešiti seveda društva sama. Dober lokal omogočuje dobre uspehe. Naše ljudstvo ljubi gledališče, zato smo prepričani, da se bodo povsod

po deželi našli ljudje, ki bodo radi pripomogli z delom, z darovi in denarjem, da dobi vsaj vsak večji kraj svoj oder. Ako bo naše učiteljstvo vzelo stvar resno v roke, ga bodo pri tem domačini povsod podpirali. Mi smo celo tega mnenja, da bi vsaka šola morala imeti svoj oder, kjer bi tu in tam igrala mladina, kjer bi se vršile javne proslave narodnih, oz. državnih praznikov in kjer bi smela tudi prosvetna društva igrati. Šola mora služiti ljudski prosveti, torej ne le mladini, ampak tudi odraslim. Zato bi bilo primerno, da se odri ustvarijo v šolah — kjer pa so društveni lokali, naj se uredijo tam. To je seveda vedno odvisno od krajevnih razmer in v tem oziru ne smejo društva pričakovati pomoči od drugod. Lep oder je čast in ponos domačega kraja.

Tretje vprašanje je garderoba. Doslej so društva iskala pomoči pri naših gledališčih. Po našem mnenju opravičeno, kajti naša gledališča niso sama sebi namen — ampak morajo podpirati dramatično umetnost povsod. Seveda so mogla gledališča v tem oziru le malokdaj ugoditi — ker niso mogla. Manjkalo je vsega. Zato je treba, da „Zveza kult. društev“ s pomočjo ljublj. nar. gledališča ustvari nekako zbirko kostumov, da bo z njimi mogla postreči našim malim odrom. Prosvetno poverjeništvo bo to akcijo rado podpiralo in tako bi se moglo premagati glavne ovire, ki so doslej zadrževale napredek naših malih odrov.

Naša mala mesta naj bi — poleg domačih diletantskih predstav — bila deležna gostovanj naših dveh glavnih gledališč iz Maribora, oz. Ljubljane (ako imajo primerne odre) drugi kraji pa naj si ustvarijo domača gledališča, ki jih bo z repertoarjem in garderobo podpirala „Zveza kult. društev“ v Ljubljani. S skupnim delom se more doseči lepih uspehov in poverjeništvo prosvete je zelo dobro razumelo svojo nalogo, da je temu vprašanju posvetilo posebno pozornost. Vabimo vse, ki se za to zanimajo, da izpregovore o tem.

„Hlahol“ v Mariboru. Češko pevsko društvo, praški „Hlahol“, prispel je v Jugoslavijo in je priredil svoj prvi koncert dne 13. maja 1921. v Mariboru z velikanskim uspehom za pevsko društvo samo in za češko pesem. Pristrčni sprejem in slovo v Mariboru, sta dokazala moč starih kulturnih vezi med slovanskima bratoma.

Ptujski dijaki v mariborskem gledališču. Dne 24. aprila 1921 je bila predstava Ive Vojnoviča „Smrt majke Jugovića“ v 3 dejanjih. Šole iz Ptujja in okolice so priredile z velikimi materijalnimi žrtvami pobožno romanje k lepi umetnosti na Kosovo polje. Srce nam igra radosti, ko to poročamo, ker je to gotovo prvi slučaj, da so slovenski otroci z dežele prišli v naše gledališče, da uživajo eno najlepših jugoslovanskih dram, in to igrano v jeziku „Majke Jugovićeve“. Otrokom so se globoko vtisnile v dušo besede te „Majke“: „Va istinu ja ti zemljo kažem, u tebi je spas i vaskresenje“. Zato bode zlata naša mladina našla pot do „spasa i vaskresenja“ v osvobojeni in ujedinjeni zemlji.

Druga redna sezona „Slov. nar. gledališča v Mariboru“.

Nadaljevanje dosedanjih predstav:

160. Dne	1. marca	1921:	G. pl. Moser: „Knjižničar“. Ab. A-24.
161. „	2. „	„	: Leonid Andrejev: „Misel“. Ab. C-23.
162. „	3. „	„	: Milan Ogrizović: „Hasanaginica“. Izv. abon.
163. „	5. „	„	: „V vodnjaku“ in „Lepa Galatea“. Ab. B-24.
164. „	6. „	„	: R. Dobovišek: „Rodoljub iz Amerike“. Izv. ab. (Pop.)
165. „	6. „	„	: „Caričine Amaconke“. Izv. ab. (Zvečer.)
166. „	7. „	„	: „Knjižničar“. Gostovanje v Ptujju.
167. „	8. „	„	: „Jesenski manever“. Izv. ab.
168. „	9. „	„	: „Knjižničar“. Ab. B-25.
169. „	10. „	„	: Stanko Majcen: „Kasija“. Ab. A-25.
170. „	12. „	„	: „Knjižničar“. Ab. C-24.
171. „	13. „	„	: „Jesenski manever“. Izv. ab. (Popoldne.)
172. „	13. „	„	: „Hasanaginica“. Izv. ab. (Zvečer.)
172 a. „	14. „	„	: Gabriela Zapoljska: „Morala gospe Dulske“. Gostovanje v Ptujju.
173. „	15. „	„	: Viktor Parma: „Ksenija“ in „Stara pesem“. Izv. ab.
174. „	16. „	„	: „Kasija“. Ab. B-26.
175. „	17. „	„	: „Ksenija“ in „Stara pesem“. Ab. A-26.
176. „	19. „	„	: „Amaconke“. Izv. ab. (Popoldne.)
177. „	19. „	„	: „Knjižničar“. Izv. ab. (Zvečer.)
178. „	20. „	„	: „Hasanaginica“. Izv. ab. (Popoldne.)
179. „	20. „	„	: „Zalni večer povodom izgube našega Primorja“.
180. „	21. „	„	: „Mam' zelle Nitouche“. Gostovanje v Ptujju.
181. „	22. „	„	: Ive Vojnović: „Ekvinocijo“. Dvajsetletnica Berte Bukšekove. Izv. ab.
182. „	23. „	„	: Odpovedana.
183. „	27. „	„	: Detsch - Finžgar: „Kristova drama“. Izv. ab. (Pop.)
184. „	27. „	„	: Tolstoj - Betaille: „Vstajenje“. Izv. ab. (Zvečer.)
185. „	28. „	„	: „Kristova drama“. Izv. ab. (Popoldne.)
186. „	28. „	„	: „Jesenski manever“, Izv. ab. (Zvečer.)
187. „	29. „	„	: „Koncert Stefana Romanowskega“. Izv. ab.
188. „	29. „	„	: „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“. Gostov. v Ptujju.
189. „	30. „	„	: „Ksenija“ in „Stara pesem“. Ab. C-27.
190. „	31. „	„	: „Vstajenje“. Ab. B-28.

„Revolucijska svatba.“

Igrokaz v treh dejanjih.

Spisal *Sophus Michaelis*. Priredil *Fran Kopal*. Režiser: *Hinko Nučič*.

Osebe:

Alaine De L'Estolle . . .	Ožegovičeva	Prosper	J. Povh
Ernest Des Tressailles . . .	E. Grom	Montaloup	R. Mikulič
Du Bartas	J. Košuta	Davout	C. Velušček
Abbé Copin	V. Rožanski	Marc-Arron	H. Nučič
Leontine	E. Kraljeva	Jean Lasque	I. Gabrič
Maitre Jérôme	V. Janko		

Kraj: Grad Trionville blizu Condé. Čas: Mesec Floréal leta II. (april 1793).

Iz gledališke pisarne. V torek in sredo prihodnjega tedna gostuje v našem gledališču najbolj priljubljena in slovita članica Narodnega kazališta v Zagrebu, ga. Irma Polakova. V torek: „Mam' zelle Nitouche“, v sredo: „Netopir“.

Zahvala uredništvu: V številki 23., katero sem že kot urednik podpisal, uredil je strani 177. do 182. moj prednik gospod Jos. Kostanjevec, ki mi je pri predaji uredništva tudi oddal rokopise gg. dr. Laha, Benkoviča in Borkota. Zato se mu najlepše zahvaljujem.

Antun Ivanović-Mecger.